

Заю, безъ да мисли,
Скокна, па стъписа,
Право до жбитѣ
На Кумица Лиса.
Нѣщо до главата
Взе да ѝ хортува,
Зеръ за лоша болестъ
Зайчето врачува.
Лиса се спотая,
Ала като зина,
Изведнѣжка рипна
И стомахъ ѝ мина.
Хапна си месенце,
Па се пообади.
— Тѣй си хапвамъ, Ежко,
Само на поклади.
Кърта се уплаши
Хукна да се скрие

Татъкъ задъ горитѣ,
Дето пѣтъ се вие.
А пѣкъ клетникъ Ежко,
Като затрепери,
Вѣвъ една хралупа

Бърже се намѣри.
И така на Лиса
Мина ѝ стомаха,
Ала пакъ изтегли
Заю сиромаша. . .

И. Стубелъ.

Голѣмата врата.

Имало едно време единъ гайдаръ. Той често си по-пийвалъ. Единъ день въ кръчмата се събрали много селяни. Тамъ билъ и гайдарътъ. Той застаналъ до вратата и почналъ да я мѣри съ педята си.

— Една, две, три . . . хай дяволъ да я вземе! . . — викалъ той и пакъ започвалъ да мѣри. Всички млъкнали и почнали да го гледатъ.

— Какво я мѣришъ и се чудишъ, — запитали го тѣ. — Не видишъ ли я, врата като врата — петъ педи широка, десетъ висока!

— Чудно ми е, — рекълъ гайдарътъ. — И тая врата ужъ както другитѣ, пѣкъ много по-голѣма. Презъ нея преминаха всичкитѣ ми ниви и ливади и отидоха при нивитѣ и ливадитѣ на кръчмаря. Всички станаха негови. Ако така я караме, скоро и вашитѣ ще минатъ презъ тая врата.

Селянитѣ разбрали шегата на гайдара и се замислили.